

перено на кадра-та. Ако ви още усѣщате да ви тука сѣрце-то, само ней тука има да благодарите.

«Доменико,» казва капитанина, свѣршете му края вече. Ви сте тука въ моя-та кѣща, азъ не мога да тѣрпя, ви да са обнасяте тѣй господски у дома ми, като да живѣя азъ само отъ ваша-та милость. Не щѣ никакъвъ даръ отъ оногова, кой-то ми грабна звѣрски най-сѣжно-то. Ви нѣмате никаква правда надъ момиче-то, никакъ, това тя сама ми го доказа. Ако ви нея убихте коварски, и гледате и мене да земете живота ми, то сте едно диво добиче, и кой-то не ви убие, наистина той ще е едно голѣмо говедо. Вие видите, че сега това е отъ мене една голѣма милость, че азъ не си испълнихъ мое-то желание да ви примахна отъ този свѣтъ прѣди още ви да са наканите да подигнете пушка-та си. Но азъ са съжалихъ за васъ; азъ мога си представи, че чловѣкъ си изгубва ума заради онова момиче, на и послѣ смѣртъ-та ѝ не го получава. Заради това ето азъ ви предлагамъ единъ честенъ двубой. Земете орѣжие-то си, ви казвамъ. До катъ изчета до три, или азъ, или ви, или и двама да не живѣемъ вече.

«Червенобрадия не измѣни положение-то си. Направете що-то искате,» казва той. Азъ нѣма да пушкамъ на васъ. Ако ви убия мога ли си постигна желание-то? Азъ сѣмъ вече единъ никакъвъ чловѣкъ. Азъ убихъ най-хубава-та жена на този свѣтъ, азъ сѣмъ звѣръ, ви имате право тѣй да ме наричате. Азъ си мислихъ дано стане по-добръ ако премахна и васъ отъ този свѣтъ. Но азъ сѣмъ единъ лудъ чловѣкъ. Ако вия намерите тамъ горѣ, на ли азъ ще си изѣмъ сѣрце-то за нея, като ви гледамъ да сте двама прилѣпени, за що-то тя за мене е вечно изгубена? Не, свѣршете му края, както ви казвате. Ето тука азъ стоя сѣвсемъ спокоенъ. Орѣжие-то си — той го ритнува съ крака си — нѣма нито да го побутна. Хвѣрлете, капитане, и азъ ще ви простя съ послѣдната си вѣздишка, какво-то ми причините. Казвамъ ви предъ Бога, този животъ, кого-то вода е за мене едно голѣмо убийство, отъ като видѣхъ тази тука, живота ми дотегна твѣрдѣ много, още повече, отъ като глѣдамъ прѣдъ очи-тъ си нейния любовникъ, кого-то тя тѣй толкова много любила.

«Като изказваше той това, сякашъ, че го оставаше сила-та, падна на земя-та, олови образа въ рѣцѣ-тъ си. Цѣлото му тѣло затреперя, той са виждаше да са поцѣпява.

«Доменико,» извика капитанина, кой-то сега пристѣгна наблизо до него и си тури рѣка-та на рамена-та му, дигнете са